

Та си влезе во земни килари,
Си отвори шарени ковчедзи,
Си изваде тие жълти дукади,
Съ промена руво копринено,
И си поиде въ Легенска чаршіа,
Не си купи 'се карака свила,
Тук' си купи едно лудо младо,
Що не піеть вино и ракіа,
Що не фърлятъ пушка во сѣбота,
Що не вадить сабя во неделя,
Що му игратъ видра на колено,
Що му пейтъ славей во пазу'а.

342.

'Сж нокъ седело моѣ-то войникъ,
Киски китело, бисеръ низало,
Коню на грива, себѣ на гърло,
На мъшко дете, на тенка пушка,
На остра сабя, на чувтъ пищоли.
Конь грива треси, бисеръ ми ронить:
„Бре стои, коню, грива не треси
Грива не треси, бисеръ не рони!
Ясъ не те терамъ на силна войска,
Туку те терамъ на лепа свадба,
Брата ке женамъ, сестра ке мъжамъ.“

343.

Вявнафъ коня на вѣра,
Па си слегофъ потъ село,
До студени-отъ кладенецъ,
До кладенецъ владика,
До владика гякови,
До гякови попови.
Владика държить викіа,
Полна рамна ракіа,

Да благословить моми-те,
Да ми растатъ порастатъ,
Какъ жржіе по нивіе-то,
Како тѣрска въ блато-то,
Какъ топола по поле,
Какъ здравецъ по планина,
Какъ босильокъ въ градина.
